

Köszöntjük a nőket!

1. Az úrnőket és cselédlányokat
2. A hölgyeket és úrhölgyeket
3. A menyasszonyokat
4. Az eladó lányokat
5. A gyengébb nemet
6. A feleségeket és nejeiket
7. A lányokat és asszonyokat
8. A húgokat és a nővéreket
9. A királynőt és királynét
10. A kismamát és a nagymamát
11. A madame-ot és az örömlányt
12. A háziasszonyokat és anyákat
13. A kislányokat és nagylányokat
14. A primadonnákat és dívákat
15. A végzet asszonyát és a naivát
16. A siratóasszonyokat és a bábákat
17. Az apácákat és a kurvákat
18. A csajokat és fruskákat
19. A kofákat és a boszorkákat
20. A menyeket és az anyósokat
21. A nagynéniket és örömanyákat
22. A nagyasszonyokat és a kisasszonyokat
23. A szingliket és a vénlányokat

24. A lányanyákat és a dadusokat, pesztonkákat

*

Bessenyei Ferenc : Vándordal
(GENTLE ON MY MIND)

Én lejártam lábam vad gizgazban
Bőrbakancsom térdig sáros már,
és a társam, régi társam,
nem volt más, csak egy rossz hálózsák.
Sűrűn hemperegtem szalmán,
éltem éhkoppon, zöld almán,
míg egy asszony megsajnált, mint egy kutyát,
és jó szívvel, gyengéd szóval,
pár szem krumplival meg sóval,
és egy kancsó olcsó borral megkínált.

Másnap reggel könnyű kedvvel
messze jártam és a füttyöm vígan szállt,
jött egy traktor, s túlke akkor rám dudált
és én felhúzódkodtam rá.
Az egy farmra vitt, hol birkát nyestem,
s néhány részeg este
az a kedves emlék sokszor visszajárt,
hogyan egy asszony gyengéd szóval,
párszem krumplival meg sóval,
és egy kancsó édes borral megkínált.

Voltam csősz és matróz,
erdész, kertész,
börtönőr és börtöntöltelék,
frakkban, fényes házban jártam,
szöktem létrán, mikor észrevett a férj.
Én már híd alatt is laktam,
hálózsákom rég eladtam,
és a víztükrén két szemem álmod lát:
azt a nőt, ki gyengéd szóval,
pár szem krumplival meg sóval,
és egy kancsó édes borral megkínált.

Gyűrött, züllött lett a képem,

durva öklöm sem úgy jár mint egykor rég,
és a csapszék pultnál ütleg hullt rám,
s a földön rám számlált a csőcselék...
akkor felderengett még az emlék:
egy volt, aki jó volt énhozzám!
Az a nő, ki gyengéd szóval,
ággal, krumplival meg sóval,
és egy kancsó mézes borral megkínált.

szövegíró :

John HARTFORD - G. Dénes György (Zsüti)

<http://www.youtube.com/watch?v=FTO3wd1WB6Q>

*

Köszönet a nőknek.

Köszönet neked, aki megszültél.
És neked, aki a feleségem voltál.
És neked, te harmadik, tizedik, ezredik,
aki adtál egy mosolyt, gyöngédséget,
egy meleg pillantást,
az utcán, elmenőben,
vigasztaltál, mikor magányos voltam,
elringattál, mikor a haláltól féltem.
Köszönet neked, mert szőke voltál.
És neked, mert fehér voltál.
És neked, mert a kezéd szép volt.
És neked, mert ostoba és jó voltál.
És neked, mert okos és jókedvű voltál.
És neked, mert türelmes és nagylelkű voltál.
És neked, mert betakartad hajaddal arcomat,
mikor megbuktam és rejtőzni akartam a világ elől,
s neked, mert tested meleget adott testemnek,
mikor fáztam az élet magányában.
És neked, mert gyermeket szültél nekem.
És neked, mert lefogod majd puha ujjakkal a szemem.
És neked, mert kenyeret és bort adtál,
mikor éhes és szomjas voltam.
És neked, mert testedből a gyönyör sugárzott.
És köszönet neked, mert jó voltál, mint az állatok.
És neked, mert testednek olyan illata volt,
mint a földnek az élet elején.

Köszönet a nőknek, köszönet.

MÁRAI SÁNDOR

*

Énekek éneke

Nem hagysz nekem eleget inni
mannás szájadból sohasem,
hogy megtaníts örökre lenni,
lángként lobogni, éhesen.

Nem hagysz nekem sohasem inni
áldott melledből eleget,
hogy tudjak a szomjamban hinni,
s úgy nézni téged, mint eget.

Az asztalodhoz hívsz naponta,
és mintha rútul játszanál,
a dús teríték csupa pompa,
de üres a pohár, a tál.

Én, férfi, ennék, egyre innék,
s te a mulót megfékezed,
ígérve mindég, tiltva mindég
mint papnő emeled kezed.

Mint szajha kínálsz csók ízével,
és körmeidnek éle metsz,
itatsz a könnyeim vizével,
kongó reményekkel etetsz.

A te kegyed áldása megvert,
a te oldásod megkötött,
s lihegve tartasz engem embert,
az isten és állat között.

Így váltod a múltat jelenné,
hogy itt se légy és megmaradj,
a végeset is végtelenné,
és bárhová nézek, te vagy.

Te vagy, mi van, te vagy az emlék,
te vagy, ki küld és hívogat
futnék tetőled s visszamennék,

dajkáld el az én kínomat.

Lásd, én tudom, mi e bujócska,
tudom mi itt e lakoma,
ó folyton-új és folyton-ócska
természet ősi cinkosa.

De mondd, miért e gyatra-elvű
földön nevelni ily hitet,
miért e fájdalmas remekmű,
bennem mi végre épited?

Titokzatos, örök művésznő,
ki ezt a sorsot rótta rám,
boldogtalan játékra készítő,
csodára nevelő anyám.

Kosztolányi Dezső